

Sygn. akt II Ca 136/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 29 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt (spr.)
Sędziowie:	SSO Barbara Mokras SSO Janusz Roszewski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Bąk

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2014 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa B. K.

przeciwko R. C.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 30 stycznia 2014r. sygn. akt I C 1824/12

1. Zmienia zaskarżony wyrok i nadaje mu następujące brzmienie:

I. Zasądza od pozwanego R. C. na rzecz powoda B. K. kwotę 17.000 zł (siedemnaście tysięcy zł) z ustawowymi odsetkami od kwoty 10.000 zł od dnia 12 lipca 2012 r. i od kwoty 7.000 zł od dnia 31 stycznia 2014 r.,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.429 zł (trzy tysiące czterysta dwadzieścia dziewięć zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania,

IV. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu od pozwanego kwotę 655 zł tytułem nie uiszczonych kosztów sądowych,

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 950 zł (dziewięćset pięćdziesiąt zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Powód B. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego R. C. kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi od dnia 12 lipca 2012 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania.

Pismem z dnia 29 stycznia 2014 r. powód rozszerzył powództwo i wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 17.000 zł podnosząc, iż uzasadnione jest to treścią opinii biegłego sądowego.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

Sąd Rejonowy w Kaliszu wyrokiem z dnia 30 stycznia 2014 r. zasądził od pozwanego R. C. na Rzecz powoda B. K. kwotę 10.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lipca 2012 r. oddalił powództwo w pozostałym zakresie i orzekł o kosztach postępowania. Rozstrzygnięcie swoje oparł na następujących ustaleniach:

W dniu 17 sierpnia 2009 r. w miejscowości M. gmina C. pozwany działając wspólnie i w porozumieniu z co najmniej czterema nieustalonymi mężczyznami wziął udział w pobiciu A. K. (1), A. K. (2), B. K. w ten sposób, że uderzali ich pięściami i pałkami w wyniku czego u powoda B. K. spowodowali ranę tłuczona okolicy ciemieniowo – potylicznej po stronie lewej, stłuczenia okolic oczodołu z sińcem, sińca na grzbiecie oraz pojedynczych sińców na prawym udzie i goleni, które spowodowały rozstrój zdrowia na czas poniżej siedmiu dni. Pozwany został uznany za winnego tego czynu prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu. Po zdarzeniu powód został przewieziony do szpitala gdzie przebywał od dnia 17 sierpnia do 24 sierpnia 2009 r. W szpitalu stwierdzono u powoda stłuczenia i ranę tłuczona głowy. Zalecono psychoterapię. W dniu wyjścia ze szpitala zdjęto powodowi szwy z rany na głowie. Powód nie leczył się chirurgicznie, dolegliwości fizycznych nie odczuwał. Rana głowy goiła się bez powikłań. Od dnia 21 stycznia 2010 r. powód był pacjentem Centrum (...) w T..

Obecnie u powoda pozostała blizna w okolicy ciemieniowo-potylicznej po stronie lewej długości 4 cm, gładka nieco bolesna przy ucisku. Powód okresowo ma bóle głowy około dwóch razy w tygodniu. Może to trwać przez kilka lat, a nawet przez całe życie. Odniesione obrażenie głowy jest trwałym uszczerbkiem na zdrowiu w wysokości 2%. Bezpośrednio po zdarzeniu powód przez pierwszy miesiąc odczuwał bóle głowy w okolicy rany o natężeniu 4 w skali 1 – 10.

U powoda stwierdzono zaburzenia adaptacyjne spowodowane zdarzeniem z dnia 17 sierpnia 2009 r. Pojawiły się one w następstwie traumatycznej sytuacji, która wystąpiła w dniu 17 sierpnia 2009 r. Powód miał poczucie dyskomfortu psychicznego. Unikał wychodzenia z domu, myślał o wypadku i odczuwał lęk przed ponownym zdarzeniem. Miał koszmary senne i zaburzenia snu. Obecnie nasilenie tych objawów jest mniejsze ale wymaga psychoterapii. Uszczerbek na zdrowiu psychicznym wynosi 5%.

Sąd uznał, że kwota 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia jest kwota odpowiednią.

Apelację od tego rozstrzygnięcia złożył powód i zaskarżył je w części oddalającej powództwo. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła obrazę przepisów postępowania, w szczególności naruszenie przepisów art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego w sprawie, skutkujące przyjęciem, iż ustalona w toku postępowania sądowego kwota zadośćuczynienia w wysokości 10.000 zł stanowić będzie odpowiednią kwotę do doznanych przez powoda krzywd, bólu i cierpienia na skutek zdarzenia z dnia 17 sierpnia 2009 r. oraz długotrwałości leczenia. Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz powoda zadośćuczynienia w wysokości łącznej 17.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 12.7.2012 r. Wniósł również o zasądzenie kosztów procesu.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest w przeważającej części zasadna.

Sąd odwoławczy przyjmuje ustalenia Sądu I instancji jako swe własne. Wbrew zarzutom zawartym w apelacji Sąd Rejonowy dokonał właściwych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zebrany w sprawie materiał dowodowy. Wskazał dowody na których się oparł i przyczyny dla których dowodom przeciwnym odmówił wiarygodności. Dokonując jednak oceny wysokości zadośćuczynienia naruszył normy prawa materialnego – art. 445 k.c. i przyznał kwotę zadośćuczynienia, która nie jest kwotą odpowiednią w stosunku do doznanych przez powoda cierpień, krzywd i bólu oraz wystąpienia trwałości skutków doznanych urazów. Powód został pobity między innymi przez pozwanego. Umyślność tego działania potęguje poczucie krzywdy i poniżenia, co również powinno znaleźć odzwierciedlenie w wysokości przyznanego zadośćuczynienia. Ponadto powód doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w łącznej wysokości 7%, co również nie może pozostawać bez wpływu na ocenę jako kwota jest kwotą odpowiednią. W ocenie Sądu Okręgowego – uwzględniając zakres cierpień fizycznych i psychicznych, których doznał powód, trwałość skutków i konieczność długotrwałego leczenia – należy ocenić, że kwotą odpowiednią jest zadośćuczynienie w wysokości co najmniej 17.000 zł.

Pojęcie „odpowiedniej sumy” użyte w art. 445 § 1 k.c. ma w istocie charakter niedookreślony. Można twierdzić, że zadośćuczynienie nie może być zbyt niskie, a tym bardziej symboliczne, ani zbyt wysokie. Sąd Najwyższy w kilku orzeczeniach poczynawszy od 65 roku powiedział, że „wysokość zadośćuczynienia nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i musi być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (por. wyrok SN z dnia 28 września 2001 r., III CKN 427/00, Lex 52766, stanowi to powtórzenie tezy SN z wyroku z 24 czerwca 1965 roku , IPR 203/65, OSP 1966, Nr 4, poz. 920). Teza ta była krytykowana w doktrynie (por. M. Nestorowicz, Zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę w procesach lekarskich, PiP 2005, Nr 3, s. 9).

Ostatnie orzeczenia Sądu Najwyższego są dowodem modyfikacji linii orzecznictwa w tym zakresie. W wyroku z dnia 30 stycznia 2004 r. Sąd orzekł, że powoływanie się przez sąd przy ustaleniu zadośćuczynienia pieniężnego za doznana krzywdę na potrzebę utrzymania wysokości zadośćuczynienia w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej, nie może prowadzić do podważenia kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia (por. wyrok SN z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005, Nr 2, poz. 40; wyrok SN z dnia 10 marca 2006 r., IV CSK 80/05, OSP 2007, Nr 1, poz. 11 z glosą M. Nestorowicza).

Kwota zadośćuczynienia w wysokości 17.000 zł spełnia te kompensacyjną funkcję.

Odsetki ustawowe od kwoty 7.000 zł należą się od doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty tej kwoty, czyli od dnia 31 stycznia 2014 t (pozwany w dniu 30 stycznia 2014 r. zostało doręczone pismo powoda rozszerzające powództwo o kwotę 7.000 zł, (dowód: k-99 akt) Żądanie apelacji wskazujące na odsetki od wcześniejszej daty nie zasługuje na uwzględnienie .

Z uwagi na treść odpowiedzi na pozew należy z całą stanowczością podkreślić, że pozwany za przedmiotowe pobicie został skazany prawomocnym wyrokiem karnym i co do faktu popełnienia tego czynu sąd cywilny jest związany ustaleniami tego wyroku, a ponadto pozwany nie wniósł apelacji od wyroku Sądu I Instancji więc na etapie postępowania apelacyjnego nie może on skutecznie podnosić, że nie brał udziału w pobiciu powoda. Ta sprawa została już definitywnie przesądzona na wcześniejszym etapie postępowania.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało, zgodnie z art. 385 i 386 k.p.c., orzec jak w sentencji. O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c.